

Dunne beentjes

Verlegen komt hij binnen bij mij in de winkel 't Herenzaakje, een erg dunne man met ingevallen gezicht, een plastic tas met wat later blijkt overhemden in zijn hand.

Kan ik iets voor u betekenen vraag ik aan hem. Tja ik weet het niet; zegt hij, heb een tas met overhemden, allemaal merk, fris gewassen maar niet gestreken -daar heb ik een hekel aan- vervolgd hij snel.

Wil je ze verkopen vraag ik, terwijl ik mijn voorwaarden aan hem wil uitleggen.

Nee zegt hij resoluut, heb ze gekregen maar het is totaal niet mijn maat. Ik haal een verkreukt overhemd uit de plastic tas, mooi overhemd -kreukels wegdenken- van Hugo Boss maar 2 x XL. Iets te groot hè, zeg ik met een glimlach. Dat iets, is een understatement denk ik, als hij een S-je aankan is dat mooi.

Nogmaals zeg ik dat als ik de overhemden verkoop, hij 40% van de opbrengst krijgt, hij ziet er niet uit als een miljonair en denk dat hij het best kan gebruiken. Toch houdt hij voet bij stuk.

Dus hou ik er maar over op.

Hij kijkt mijn winkel rond en zegt je hebt wel heel veel hè, Ja zeg ik van klein tot groot, dun tot dik. Vast ook voor jou. Nou dat denk ik niet hoor heb hele dunne benen, zegt hij en vervolgt ben ook erg kritisch hoor.

Wat zou je willen, probeer ik, een spijkerbroek zegt hij vrij snel.

Prima zeg ik, zou je wat willen passen? Nou krabbelt hij terug, ik heb echt hele dunne benen en ik wil een strak model, die heb je vast niet. Ik hou wel van een uitdaging dus snel pak ik een stapel jeans in zijn maat, een vist hij er uit die hij mooi vindt, trek maar aan zeg ik. Na een paar minuten trekt hij het gordijn van het pashokje open, de broek zit strak om zijn veel te dunne beentjes, wat ben ik lelijk he, zegt hij als hij in de spiegel kijkt.

Ik geef geen antwoord maar pak een andere broek van de stapel, zou je deze voor mij aan willen trekken. Maar dat is geen strak model sputtert hij tegen.

Dat weet ik, dit is een Levis recht model en ik zou het erg leuk vinden als je hem even aantrekt, zeg ik met een lach.

Nou goed dan, zegt hij als hij de paskamer weer in duikt.

Ik hoor een kreet van blijdschap als hij in de spiegel kijkt, en? vraag ik en ook eigenlijk ontzettend nieuwsgierig. Je ziet niet meer dat ik van die spillebenen heb, zegt hij en draait een rondje voor de spiegel. Voor het eerst zie ik een glimlach.

Nog een keer kijkt hij goed in de spiegel, hij kijkt of hij niet gelooft dat hij naar zijn eigen spiegelbeeld kijkt en pakt zijn benen vast om te voelen of ze er nog zijn haha.

Je krijgt hem van mij zeg en knip het kaartje demonstratief van zijn broek, nee zegt hij dat kan toch niet? Tuurlijk kan dat, zeg ik.

Mag ik hem aanhouden, vraagt hij met een twinkeling van een jong jochie in zijn ogen, absoluut, zeg ik net iets te hard.

Ik pak zijn oude broek in een tasje en loop met hem mee naar de deur.

Weet je zegt hij, ik heb er niet zo veel maar dit is een geluksdag! Geniet ervan zeg ik en zwaai hem uit!

Vanavond heb ik de gekreukte overhemden opnieuw gewassen -dat strijkt makkelijker- en gestreken. Ik heb besloten dat de 40% naar Linda foundation gaat, gewoonweg om dat geven leuker is dan krijgen!